

Een andere kijk op GPS 2021 – 5

Anders dan ik had verwacht, is de statutenwijziging aangenomen op de vergadering van 15 mei jongstleden. In mijn club is dat allemaal een ver van mijn bed show en verbazen vier leden zich over mijn schrijfsels. Vier leden, want meer weten niet dat dat ik schrijfsel produceer over GPS 2021. Ze weten ook niet wat GPS 2021 is. En die vier verbazen zich over het feit dat ik wel aandacht heb voor GPS 2021. Nee, in onze club maken we ons druk over de in ieder geval 3 leden die dit jaar voor het laatst mee doen. En dan gaan weer over tot de orde van de dag. Als er volgend jaar nog 3 vertrekken dan zijn we gehalveerd in 8 jaar tijd. Ik heb van al die vertrekkers niet gehoord dat ze zich druk maakten over het democratisch gehalte van de NPO, laat staan dat het de reden was om afscheid van de duivensport te nemen. Sommigen zijn overleden, nog in het harnas als duivensporter. Anderen konden het niet meer opbrengen vanwege hun leeftijd. Maar ook één van de redenen die ik in de vorige stukjes noemde, zijn te herkennen: instant behoeftebevrediging, wat zoveel betekent als dat de mensen zich niet meer elke dag het schompes willen werken om alleen op zaterdag te genieten van de aankomsten. Anecdote: een tiental jaren geleden organiseerde mijn club in de vakantieperiode een nostalgische duivenvlucht: duifjes gummiring om, een klok bij de plaatselijke kroeg, vergoeding voor fietstijden berekend op basis van postcodes en het ging los. 35 deelnemers van de 45 leden en het was spectaculair. Dat wil zeggen de aankomsten bij de kroeg waren spectaculair. Rode gezichten, longen die op knappen stonden, regionale tv en radio erbij en het publiek vermaakte zich bij de over elkaar heen rollende fietsers. Een groot succes. En geen ongelukken afgezien van afgebroken fietsenstaander. Maar het jaar daarna was de deelname teruggelopen naar 25. En was het publiek verdubbeld. Nog een jaar later werd het georganiseerd in rayonverband om nog voldoende deelnemers te krijgen maar ook dat liep terug naar 25 en zo was het evenement na een jaar of 5 weer afgelopen bij gebrek aan belangstelling van duivensporters. Niet bij gebrek aan supporters en toekijkers. Het is een beetje de essentie, we willen vermaakt worden en er geen overmatige inspanning voor leveren. Het is een maatschappelijke ontwikkeling waar ik geen remedie voor heb.

Maar er zijn nog meer redenen waarom mensen stoppen en die heb ik de vorige keer genoemd. Ellenlange vliegprogramma's, gemaakt voor specialisten maar een lijdensweg voor de programmaspeler en de vrijwilligers in de club. Het verlengen van programma's naar eind september. Om toch het aantal voorgeschreven vluchten te halen. Grotere afstanden om voor de zuidkant van de afdeling de minimumafstanden te halen voor de landelijke competities. Helaas heeft de massa in al die dingen geen zin. Die stopt begin september want dan is men moe gestreden en niet meer in staat om het fanatisme op te brengen dat tegenwoordig nodig is om overeind te blijven op de natoer. En dan zie je dus half september uitslagen van samenspelen waar geen concurrentie meer is. En voor de overwinnaar is er ook geen eer meer. Nog meer inflatie en ontwaarding van de duivensport. Dan de natoer afschaffen en langer doorgaan met de ouden en later beginnen met de jongen. Tja, als 40% tijdens de oude duivenvluchten al afhaakt omdat het niet lukt met de duiven, dan is een uitstel van de jonge duivenvluchten alleen maar uitstel van duivensport voor deze mensen. Laat dit nou ook de groep zijn die minder fanatiek is en minder presteert. Een groep die wellicht de jongen niet verduistert. Die worden met uitstel van de jonge duivenvluchten ook voor die discipline benadeeld. Deze groep zijn we al voor een groot deel kwijtgeraakt de laatste jaren. Inmiddels is de groep aan de beurt die wel fanatiek is maar niet erg succesvol en niet bekwaam in verliezen. Door het vertrek van de minder fanatieke leden, komen de prestaties van deze groep ook onder druk te staan. Zodra de prestaties beneden hun ambitieniveau komen, duurt het niet meer dan drie jaar voor deze groep vertrekt. De minst presterende liefhebbers vertrekken eerst maar als die weg zijn, zijn er nieuwe minst presterende liefhebbers.

In Friesland kwam daar nog een vrij dramatisch jaar in 2014 bij. Een ambitieuze technische commissie zou het "perfecte vliegprogramma" voorbereiden voor 2015. In de aanloop zouden de programma's al beter worden. Was de bedoeling. In het najaar van 2013 bedacht de innovatieve commissie dat met Google-maps en Google-streetview de geschikte losplaatsen waren te vinden. Tijdens het vliegseizoen 2014 bleek dat op meer dan de helft van de gekozen lossingsplaatsen niet (meer) gelost kon worden en bleef van het hele vliegprogramma niks meer over. Elke week een ander lossingsstation dan op het vliegprogramma stond. Dan kijken de leden op een gegeven moment naar elkaar en verliezen ze het respect voor hun sport. En voor de technische commissie. Het perfecte vliegprogramma is er (uiteraard) niet gekomen in 2015. Friesland heeft dus al ervaring met mooie woorden, mooie beloften, zaligmakende veranderingen en grote teleurstellingen. Reden te meer om veranderingen te beoordelen op hun kwaliteit, zijn het verbeteringen of zijn het alleen veranderingen.

In de veranderfilosofie van 20 jaar geleden was specialisatie bedoeld om meer platformen te krijgen waarop duivenliefhebbers succes konden hebben en goede liefhebbers elkaar dus zouden kunnen ontwijken. Dat is dus nooit

echt van de grond gekomen. Fondclubs hadden we toen ook al. De ZLU was er toen ook al. Wellicht waren er vitesseclubs en midfondclubs maar hun aantal was gering. En ze zijn ter ziele. Dat de NPO nog een poging doet om de disciplines vorm te geven met secties is eigenlijk wedden op een dood paard. De disciplines kunnen wel voortbestaan, zeker zonder secties. Maar er zijn eigenlijk maar 2 specialismen die organisatorisch vorm moeten krijgen: programmaspel en marathonspel. Daarbij is het zeker niet de bedoeling om de bestaande vervlechting te beëindigen. Maar het marathonspel zou zich meer boven de afdelingen moeten organiseren dan nu gebeurt. Het zou daarbij ook de vliegprogramma's zelf moeten bepalen. En dat gebeurt nu in het overleg tussen afdelingen. Voor de marathonprogramma's hebben we dan de ZLU en de sectoren (bestuurlijke marathonorganisatie). De sectoren conformeren zich ook aan de nationale jaarlijkse marathonvlucht (Saint Vincent) die de NPO organiseert. De afdelingen maken zich niet meer druk over de marathonvluchten. Als in een afdeling de marathonvluchten nog meetellen voor het afdelingsprogramma, dan neemt die afdeling de marathonvluchten over uit het programma van de sector. Marathonvluchten worden ingemand in de nationale inkorfcentra zoals nu. De deelnemers aan marathonvluchten betalen geen contributie voor de sectoren. De sectoren halen het geld voor hun (geringe) organisatiekosten uit de deelname aan de vluchten. De sectoren hebben ook geen leden maar deelnemers. Deelnemers hebben stemrecht en initiatiefrecht zodra ze in het afgelopen seizoen aan 1 van de marathonvluchten in de sector hebben deelgenomen. Elk NPO-lid mag inmanden op marathonvluchten. Het startkapitaal van de sectoren wordt verschaft door NPO en de afdelingen. De afdelingen voorzien in de terbeschikkingstelling van vervoersmiddelen voor marathonvluchten. Daarbij kan marktwerking toegepast worden of kunnen door de NPO tarieven worden vastgesteld die in de buurt van de kostprijs liggen. Volgende keer meer over hoe het beter kan.